

елъ на голѣмъ пѣтъ, за обдържанѣто на който графъ де-Лерма изживяваше голѣми количества, имаше едно ископано мѣсто, единъ видъ урвица, което имаше грижата да покриватъ само съ листе; и найподирь когато са счюняхъ въ туй неравно мѣсто нѣкои кола съкога са намѣрваше на края на лѣса единъ дърварь съ сына си които показвахъ на пѣтниците прекрасна гостинница, близолежаща, дѣто, думахъ имъ, ще намѣрихъ сичкото успокоеніе; дѣтето даже са наемваше да ги заведе, и туй дѣте бѣше Пикильо, който съ неблагодареніе гледаше пріятелитѣ на капитанина да му ставатъ бащи единъ слѣдъ другий. Но ако чрезъ туй услужваше на пѣтниците, отъ друга страна бѣ принуденъ да казва че въ гостинницата на «Добра Надѣжда» много добръ пріематъ, гледатъ и съ рѣдка учтивость служатъ на сичкыѣ гости. Прилагаше че капитанинтъ имъ предлагаше сичко що имаше, и самыя ямайскый ромъ, който той безмѣрно обичаше; и подирь вкусната вечеря ги завеждахъ въ прекрасна стая, въ която Пикильо никога не бѣ влѣзвалъ, но чрезъ полуотворенитѣ ѳ врата бѣ я видѣлъ постлана прекрасно съ два изыящны кревета и съ хубавы мобили. Тѣзи бѣше единственната стая въ кѣщи която са отличавахе чрезъ таквози великолѣпіе.

Но Пикильо бѣше си самъ направилъ една заблѣжка, споредъ която, гоститѣ ставахъ сутринна много рано, защото той никога не бѣ видѣлъ нѣкого когато си отива. Често даже си отивахъ гоститѣ безъ да земѣтъ поправенитѣ си кола и коньетѣ си, които може бы са испроваждахъ слѣдъ нѣкой день на господаритѣ имъ; той поне не ги виждаше вече.

Двъ години и повече са измнѣхъ и бѣднитѣ Пикильо продължаваше да живѣе въ туй рабско и скотско положеніе, на което гибелното вліяніе дѣйствоваше постепенно на него, безъ той да го съгледва или осѣща. Когато чловѣкъ доде отъ вѣнъ дѣто е дыхалъ чистъ въздухъ много время, и влѣзе въ мѣсто нечисто, въ вонеща тъмница, мысли че не ще мо-